

Johann Quistorp Wolfgang Tripp

Disputatio Theologica De Praedestinatione seu Electione hominum ad vitam aeternam

Rostochii: Kilius, 1647

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn738365807>

Druck Freier  Zugang



Verk.: W. Trippicus

F. Christop. 1a
R. U. theol. 1647.



DISPUTATIO THEOLOGICA
DE
PRÆDESTINATIONE

ſeu Electione hominum ad
vitam æternam,

Quam
Divinâ aſſiſtente gratiâ
Conſenſu Venerandæ Facultatis Theologiæ
celeberrimæ, quæ eſt ad littus maris
Balthici, Academiæ Auditoriô

Majori
SUB PRÆSIDIO

VIRI Admodum Reverendi & Excellentiffimi
N. JOHANNIS QUISTORPII,
Theol. Doctôris, ejuſdemq; Profes-
oris publici, Collegij Theologici Senioris,
& Rostochienſium Superattendentis, Præce-
ptoris ſui nullo non honore & amore pro-
ſequendi,

Pro viribus defendet & publica diſquiſitioni ſubijcit

AUTOR ET RESPONDENS

WOLFGANGUS TRIPPIUS,
Naumburgo-Thuringus.

Die 8. Maij, horis ſolitis matutinis.

✂(o)✂

ROSTOCHII.

Typis NICOLAI KILII, Acad. Typogr. Anno 1647.

VIRO

*Excellentissimo, admodum Reverendo, Pictate
& Eruditione Clarissimo,*

DN. M. SAMUELI ARNOLDI,
Ducatus Mechelburgici in Districtu Gultrovi-
ensi Superattendenti ut pientissimo, ita vigilantissi-
mo; Domino, Patrono & Promotori meo
ætatem suspiciendo:

Ue &

VIRO

*Excellentissimo, plurimum Reverendo, Clarissimo,
Doctissimo,*

DN. M. JOACHIMO HERTZ-
BERGIO, Dioceseos Wismariensis Superat-
tendenti longè dignissimo; Domino, Meccœ-
nati & Promotori meo ve-
nerando:

Nec non

VIRO

Integerrimo & Spectatissimo,

DN. JOHANNI ENGELBERTO
BARTHEN/Hospiti & Fautori meo
longè dilecto:



*Academicum hoc Exercitium in debita grati-
tudinis & observantia maxime reveren-
ter dedico & offero*

Vestrum Studiosissimus

Wolfgangus Trippius,

Σὺν τῷ Θεῷ.

Animus est arduum illum Christiana doctrina de prædesti-
natione articulum paucis inclusum thesibus proponere.

Os, Mentem, linguam, Tu rege, Christe meam.

THESIS I.

Doctrina de Prædestinatione publicè est propo-
nenda. I.

Radicandum est Evangelium totum Marc. 16, 15.
Ergo etiam pars Evangelij, Prædestinatio, quæ
testatur de amore Patris & Domini nostri Jesu Christi.
Eph. 1, 3, 5, 6. 2. Omnis scriptura θεόπνευτος & ad
docendum & consolandum utilis, est explicanda.

Atqui doctrina de Prædestinatione est talis. Ergo. 1.
Si Christus & Apostoli hanc doctrinam inculcârunt, nos sine impietate
non possumus eam negligere. Sed verum est Antecedens. Matth.
24, 24. Rom. 8, 33. Ergo & Consequens. Tractanda autem est *Sobriè*,
Reverenter, *Prudenter*. *Sobriè*, ut ex solo Dei verbo, non ex humanis
rationibus de hoc mysteriò loquamur, & intra metas verbi revelati nos
contineamus. *Reverenter*, ne in hoc mysterium temere irrumpamus,
sed rationem nostram in obsequium fidei ducamus, & quæ satis assequi
non possumus, adoremus. *Prudenter*, ut attemperetur sermo de Præ-
destinatione ad ædificationem, non ad destructionem.

2. Valeant ergo illi, qui hanc doctrinam magis perniciosam quàm
salutarem existimant, ac proinde judicant, hanc doctrinam magis esse
silentio involvendam, quàm proponendam.

THESIS II.

Prædestinatio est decretum Dei, non absolutum
sed ordinatum.

1. Mens hujus thesisi est talis. Verum est paucos homines esse ele-
ctos, juxta illud Matth. 20, 16. multi sunt vocati, pauci verò electi, Deus
autem ab æternò non solum præscivit quinam futuri sint electi, sed &
decrevit quosnam voluerit electos. Sed non decrevit absolute, ita ut
quosdam ad vitam æternam elegerit, quosdam imò plurimos æternæ
damnationi destinârit, sine ullo respectu vel fidei vel incredulitatis, ut
in hos Justitiam, in istos verò misericordiam exerceret. Verùm Deus de-
crevit ordinate, ordo autem se sic habet.

A 2

creatu-

creaturum hominem ut secum æternâ beatitudine frueretur, eumque celebraret, præscivit hominem lapsurum, præscivit filium pro eo satisfacturum, præscivit quosdam hominum meritum sui filii apprehensuros, quosdam contempturos; istos per fidem & in eâ finalem perseverantiam ad vitam æternam elegit; hos ob incredulitatem finalem reiecit, & ad æternam damnationem reprobavit. Dei misericordia in hoc venit celebranda, quia si talem ordinem non constituisset Deus, nullus hominum fuisset salvatus, si enim maximè credidisset homo, tamen, si nullum fidei objectum, si nullam salutis promissionem habuisset, invanum credidisset. Quod autem Deus paucos & non plures elegit, culpa non residet in eo, si enim plures credituros prævidisset, plures elegisset. Hòc ipso autem non statuimus causam Electionis fuisse in homine, ita ut homo aliquid ad suam salutem potuerit adferre, hoc enim si statuerem, cum Pelagianis faceremus: sed manet nihilominus decretum Dei gratuitum, quod exinde satis elucere puto, quod homo etiam ipsam fidem electus non habeat nisi à Deo. Deus ergo etiam decrevit quod fidem omnibus vellet dare, si modò nollent resistere, & pessulum obdere, id quod homines ex suis viribus possunt, causa ergo reprobationis potest esse in homine, minimè autem Electionis. Electi autem sunt homines non propter Fidem, *Ἀλλ' ἐν τῇ πίστει*, sed per Fidem, *Ἀλλ' ὅτις πιστεύει*: id est, Fides est causa Electionis, non impulsiva, quæ est meritum Christi; sed instrumentalis, quæ sibi applicat meritum Christi.

2. Quod autem nobis objiciunt, tantum abesse ut Fides sit causa Electionis, ut potiùs non ingrediatur Electionem, cum Electio facta sit ab æternò, Fides autem detur in tempore. Respondeo, utique Fides ingreditur decretum Electionis, etsi enim datur in tempore respectu nostri; tamen data etiam fuit ab æternò respectu Dei, qui eam prævidit, apud Deum enim non est præteritum vel futurum, sed semper præsens.

THESIS III.

Deus voluntate Antecedente omnes homines voluit electos, sed Consequente paucos.

1. Dei voluntas quidem est una & simplex, sicut ipse est unus in essentia, in duplici verò respectu considerata, est alia *πρὸν γὰρ*, alia *ἐν γὰρ* ut loquitur Damascenus. Antecedens præcedit considerationem inobedientiæ, & respectu constat simplici, quo voluntas Dei se æqualiter habet erga omnes. Consequens sequitur considerationem inobedientiæ, & con-

& constat respectu ordinatō prout se relatē habet ad homines, credentes vel incredulos, credulos eligit, incredulos reprobat. Antecedens indeterminata est, confusē & generatim respiciens omnes homines, quibus nemine exceptō, fores gratiæ divinæ sunt apertæ. Consequens determinata est, considerans homines, prout actu verbum Dei audiunt, credunt, & divitias gratiæ divinæ possident. Illa Christum includit ut autorem ratione partæ Iustitiæ: hæc ut consummatorem, ratione Iustitiæ per fidem apprehensæ. Ad illam pertinent promissiones merè universales, quæ de Gratiâ & dilectione Dei omnibus hominibus concionantur, ut Joh. 3, 16. Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret. 1. Tim. 2, 4. Deus vult omnes homines salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire. 2. Pet. 3, 9. Deus non vult quenquam perire, sed omnes ad pœnitentiam reverti. Ad hanc verò promissiones limitatē universales, quæ Christum fide apprehensum includunt, atq; ad illos restringuntur qui actu credunt, & verbo Dei obediunt. Marc. 16, 16. Qui crediderit & baptizatus fuerit salvus erit. Joh. 3, 16. ut omnis qui credit in eum non pereat, sed habeat vitam æternam. Joh. 6, 40. Hæc est voluntas ejus, qui misit me, ut omnis qui credit in eum habeat vitam æternam. Rom. 10, 11. omnis qui credit in eum non pudebit.

2. Neq; hæc distinctio nostra quicquam commune habet cum illa distinctione, quā voluntatem Dei in occultam & revelatam, in signi & beneplaciti dividunt, docentes, Deum quidem voluntate signi seu revelatā omnibus salutem offerre, at voluntate beneplaciti & occultā eam denegare, neq; unquam daturum esse: quā opinione necessariō, aut duæ contrariæ voluntates in Deo statuentur, aut una voluntas simul contrarium volet.

THESIS IV.

Misericordia Dei Patris est universalis.

1. De Voluntate Antecedente controversatur inter nos & Calvinia. nos, utrum Deus omnes homines velit salvos fieri, an verò ex omnibus aliquos: Calviniani posterius, nos prius affirmamus, Iquē invictis è scripturâ fundamentis demonstratum damus. 1. Tim. 2, 4. Deus vult omnes homines salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire. 2. Pet. 3, 9. Deus non vult ullos perire, sed omnes ad pœnitentiā reverti. 1. Thess. 5, 9. Deus non constituit nos ad iram, sed ad salutis acquisitionem. Rom. 11, 32. Concluit Deus omnes sub incredulitatē, ut omniū misereretur. Jechezkel 18, 23. An ullo pactō delector morte improbi? dictū Domini Jehovi: annon

quum revertitur à viis suis, ut vivat? Rom. 5, 8. Commendat suam erga nos caritatem Deus, quòd quum adhuc essemus peccatores, Christus pro nobis mortuus fuit. Et ne quis putet hanc voluntatem Dei Antecedentem esse hypocriticam juramentò eam confirmavit. Jechezkel 33, 11. Christus Judæorum interitum cum temporalem tum æternum deflevit Luc. 19.

2. Detestanda ergo est Distinctio Adversariorum, quà distinguunt inter dolum bonum & malum, dicentes, Deum simulatè omnibus vitam polliceri, sed in his suis verbis latere dolum licitum. Sed sic Deus aliud ore diceret, aliud corde premeret, id est, falsus esset. Addo, quòd non esset dolum bonus sed malus, externò enim sermone præ se ferret se bene velle, cum internò animi affectu malè velit. Quòd objiciunt 2. Quicquid Deus vult, id facit. Omnipotens enim est, Atqui Deus non salvat omnes. Ergo non vult omnes salvos fieri. Respondeo ad Majorem limitando: Quicquid Deus vult simpliciter sine certà conditione, illud semper invariabiliter evenit. 3. Scripturæ testimonia, quibus Calviniani probare conantur, Deum nolle omnes homines salvos fieri, ut quòd Deus non omnes sed aliquos prædestinavit, conformes fieri imagini Filii sui Rom. 8, 29. aliquos adoptat in filios. Eph. 1, 5. aliquos elegit, Eph. 1, 4. aliquos tantum vocat Act. 13, 16. aliquos justificat Rom. 8, 30. aliquos glorificat Rom. 8, 30, uno ictu ruunt, dum distingo 1. inter voluntatis divinæ propensionem, & propensionis actum. 2. inter voluntatem salvandi, & salvationem ipsam. De posteriori non priori loquuntur citata dicta.

THESIS V.

Meritum Filii Dei est universale.

1. Quemadmodum de universali Dei voluntate controversia est inter nos & Calvinianos, ita & de universali merito Christi utrinque controversatur; utrum Christus pro omnibus hominibus, an verò tantum pro illis, quos absolutò suo decretò Deus vitæ destinavit, mortem oppetierit, & an omnium, an verò Electorum tantum peccata expiaverit: Nos prius, Adversarii verò posterius affirmant. Sententiam nostram, Christum scilicet non solum pro Electis seu fidelibus, sed pro omnibus & singulis hominibus esse mortuum, probamus ex scripturâ. Rom. 8, 32. Deus proprio filio non peperit, sed pro nobis *omnibus* tradidit illum. 2. Cor. 5, 14. unus pro *omnibus* mortuus. Eb. 2, 9. Pro *omni* mortem gustavit. 1. Tim. 2, 6. Christus dedit semetipsum in pretium redemptionis pro *omnibus*. Jeshahia 53, 6. Jehova facit ut incurrat in eum poena *Omnium nostrum*.

2. Sed excipiunt Calviniani Christum mortuum esse pro omnibus scil.

scil. Electis, & sic omnia hæc dicta ad solos Electos restringunt. Sed quid volunt respondere ad illud 1. Joh. 2, 2. Proferunt 2. dicta pro obtinendâ suâ sententiâ, in quibus dicitur Christus pro Electis mortuus, ut quod animam posuerit pro *ovibus* Joh. 10, 15. exposuerit se pro *Ecclesia* Eph. 5, 25. salvaverit *populum suum* Matth. 1, 21. liberaverit *Ecclesiam* Act. 20, 28. Respondeo 1. hæc testimonia confirmant Christum mortuum pro ovibus vel Electis, inde autem ἀσφαλώς inferitur, ergo pro solis Electis. 2. distinduendum est inter ipsam Christi passionem & mortem, & inter passionis & mortis applicationem seu apprehensionem, quæ solis Electis competit, de quâ autem hoc loco non est quæstio. Proferunt 3. dicta, in quibus Christus dicitur pro *Multis* mortuus. Sed nota tunc sumi non segregativè sed collectivè, pro universâ multitudine, sive pro omnibus. Confer. Dan. 12, 2. Joh. 5, 28. Rom. 5, 18, 19.

THESIS VI

Vocatio hominum est universalis.

1. Deniq; de promissionum Evangelicarum, & vocationis universalitate, inter nos & Calvinianos controvertitur. *Cardo* autem controversiæ in eo vertitur: Utrum Evangelicæ promissiones, quibus ad beneficiorum Christi participationem invitamur, ad solos Electos, aut indifferenter ad omnes homines, etiam reprobos, pertineant. Illi prius, Nos posterius affirmamus, & scripturæ dictis probamus. Matth. 11, 28. Venite ad me omnes &c. Matth. 28, 19. Ite docete omnes gentes. Luc. 24, 46. Sic oportebat Christum pati, & resurgere à mortuis tertio die, & prædicari in nomine ejus poenitentiam & remissionem peccatorum, in *omnes gentes* Marc. 16, 16. Prædicate Evangelium omni creaturæ. Act. 17, 30. Deus nunc annunciat omnibus hominibus, ut ubiq; respiciant. Et ne quis *illa solum* de omnibus Electis interpretaretur, Scriptura expressè impiorum & incredulorum facit mentionem. Matth. 23, 37. Quoties volui congregare filios tuos, quemadmodum gallina congregat pullos suos sub alas? & nolui. Jeshaiæ 65, 2. expandi manûs meas totâ die ad populum rebellè &c. Prov. 1, 24. Invito & renuitis, extendo manum meam & nemo advertit.

2. Vocatio ergo est universalis, & Deus tribus vicibus universo mundo verbum suum patefecit, primò ante diluvium, deinde post diluvium, tertio tempore Novi Testamenti, ministerio Apostolorum. Quòd autem publicum docendi ministerium non semper inter gentes idololatrias vigerit, id factum partim propter Majorum ingratitude, partim propter propriam oscitantiam, pertinaciam, & alia peccata. Ad dictum

Psalm

Pfal. 147, 19, 20. Indicat verba sua Jahakobo, statuta sua & jura sua Jisraeli. Non fecit ita ulli genti; ideoq; jura ista non noverunt. Respondeo 1. Quòd David loquatur comparatè, quòd ita non fecerit ulli genti, non tamen dicit quòd planè nullo modò jura sua revelaverit. 2. David non dicit, quòd Deus gentes ita rejecerit, ut planè statuta sua eis revelare denegaverit, contrarium enim testatur historia biblica, ubi multi facti sunt Profelytz. Ad dictum Matth. 10, 5. in viam Gentium ne abieritis. Respondeo, quòd eo non universalitas vocationis negetur, sed ordo tantum indicetur, quo Evangelium ab Apostolis esset prædicandum. Sic enim Deo placuit, primò Judæis Messiam promissum & Evangelium patefacere, & postea in gentes divulgare. Act. 13, 46. Ad locum Act. 16, 6. respondeo, quòd ibi tantum utilis divinæ ordinationis dispositio innuitur, quâ haud dubiè uberioris fructificationis ergò, in Macedoniâ priùs quàm in Asiâ vel Bithyniâ Evangelium suum prædicari voluit: nam postea & in Asiâ & in Bithyniâ Evangelium annunciatum fuisse ex 1. Pet. 1, 1. liquet.

THESES VII,

Causa Reprobationis non est in Deò, sed in hominibus;

1. Nemo quidem præter Deum homines reprobat, sed id Deus facit non propter absolutum decretum aut suum beneplacitum, sed quia invenit in hominibus causas satis prægnantes. Testatur enim Deus, quòd nullo modò delectetur morte improbi Jechezkel 18, 23. Et si velimus, ut debemus, subsistere intra metas Evangelij, Spiritus Sanctus nusquam culpam in Deum, sed passim in homines transfert. Vide Act. 13, 46. 48. Et Christus in parabolis Luc. 8. de quadruplici agro & Luc. 14. de coenâ magnâ, Culpam non in coelestem Agricola & Regem, sed in homines transtulit.

2. Sed obliocere quis posset, homines reprobantur eò quòd non habeant fidem, fidem autem nemo potest habere ex suis viribus, sed à Deo debet accipere, Deus ergo quia non omnibus dat fidem, est causa reprobationis. Respondeo, verum quidem est quòd à Deo sit expectanda fides, & negamus contra Pontificios, quòd quicquam boni in nobis inveniat Deus, propter quod nos eligat; sed vicissim verum est quòd Deus omnib; velit dare fidem, non quidem immediatè, sed mediatè. Medium illud est auditus verbi divini Rom. 10, 17. Jam verò est adhuc in viribus hominis etiam non renati verbum audire externè ut Athenienses Act.

17, 20.

17. 20. & quidem attentè cum desiderio, sicut Sergius Act. 13, 7. ubi per externum hunc auditum verbi divini Spiritus Sanctus vult operari fidem & conversionem, tota tamen *ἐνέργεια* conversionis in solidum Spiritus Sancti operationi est ascribenda, sicut alibi probatur. Quòd ergo multi homines reprobantur, provenit inde, quòd aut planè verbum Dei non audiunt, aut studiò novitatis tantùm audiunt Act. 24, 24. 25. aut odiò personæ ministri cum fastidiò audiunt lechezkel 33, 30. aut præjudiciò fascinati, Act. 17, 21. aut alià opinione obdurati Matth. 9, 34. verbum veritatis admittere nolunt. Et sic iterum culpa non est penes Deum, sed penes ipsos homines.

THESIS VIII.

Certus est numerus Electorum.

I. Caterùm cùm audit mens humana, quòd Electio non sit omnium, sed constanter tantùm credentium, quærit statim ulterius: anne certus sit Electorum numerus, & an ille augeri vel minui possit: an verò in incertò Deus reliquerit, & nihil certi hic constituerit. Respondent quidem etiam Calviniani affirmativè ad hanc quæstionem, sed longè alio sensu & *διὰ τὴν πρᾶξιν* à nostrà sententià discrepante: Illi enim finitatem metiuntur absoluti decreti abyssò; nos verò eventu fidei, & conjungimus omniscientiæ divinæ præscientiam cum *τῇ* illà, quam Deus ab æternò respexit. Probamus autem nostram sententiam 1. ex scriptura. Luc. 10, 20. Nomina vestra scripta sunt in cœlis Joh. 10, 27. Ego agnosco oves meas. Joh. 13, 18. Scio quos elegerim. 2. à Dei omniscientià Si Deus omnia scit, impossibile est ut nesciat quot & quinam sint Electi. 3. à Dei Providentià Si omnium hominum apud Deum est numerus certus, cur non potiùs Electorum. Si quærendo instes: an ita sit certus numerus electorum, ut nec augeri nec minui possit? Respondeo, bifariam id posse intelligi, sive simpliciter, sive ex suppositione. Simpliciter, ita ut planè non possit, aut nunquam potuerit arctior aut amplior numerus esse Electorum, ut hi & non alij sint Electi. Sic intelligunt Calviniani, sed non potest sic intelligi. Nam si numerum Electorum spectes, ut esse poterat, arctiorem & ampliorem esse potuisse Christus exemplò Sidoniorum & Tyriorum disertè affirmat Matth. 11. Ex suppositione nos intelligimus, & consideramus numerum ut est, ubi certè nec minui nec augeri potest. Omne enim quod est, eo ipso dum est, impossibile est, ut non sit.

2. Nec obstat huic nostro affirmato clavis ligans & solvens, ut si Electus

B

lectus

lectus ligetur, & non electus solvatur, semper fiat irritum. Potestas enim clavium ministro Ecclesiæ data non absolutè, sed certà cum conditione, ut non liget nisi impœnitentem, & non solvat nisi pœnitentem.

THESIS IX.

Electi non possunt finaliter excidere gratiâ Dei.

1. Quæstioni de certò numero & finitate Electorum cognata quæque hæc est: An Electi finaliter gratiâ Dei excidere & penire possint? Negatio hujus *ἡρώματ* patet ex scripturâ & rationibus. Scripturæ testimonia sint hæc. Joh. 10, 28. Nemo oves meas rapiet è manibus meis. Rom 11, 7. Electio est assecuta, id est, Electi sunt assecuti finem scil. fidei vitam æternam. Confer etiam Matth 24, 24. Rationes sint duæ. Quarum sit desumpta 1. ex definitione Electorum. Si Electi sunt, qui in Christum credunt & in fide usq; ad finem vitæ perseverant, *ἀδύνατον* est, ut finaliter gratiâ Dei excidant. Ratio est, quia omne quod est, eo ipso, dum est, impossibile est, ut non sit. At vetum est antecedens. Verum ergo Consequens. 2. ex contrariorum naturâ. Contrariorum eadem est ratio. Electi & reprobi sunt contrarij. Ergo ut reprobi sunt, qui in finali impœnitentiâ perseverant & damnantur: ita Electi sunt, qui in fide usq; ad finem vitæ perseverant, & salvantur.

2. Qui autem hic nos Calvinianismi accusant, præter fas nobis calumniam affricant. Etsi enim & Calviniani negant, Electos finaliter gratiâ Dei excidere, sensu tamen id faciunt *διὰ τὴν ἀπόστασιν* à nostrò distante: Illi enim id de absolutâ & fatali necessitate intelligunt, quasi Electi ita absolutissimè ad salutem sint prædestinati, ut simpliciter gratiâ Dei excidere & perire nequeant, agant quicquid velint. Nos verò de ordinatione seu determinatione divinâ, quòd scil. Deus eos suò auxiliò, quod per auscultationem verbi ipsis præstat, sustentet: quemadmodum enim Deus fidem per certa media Electis dat, ita perseverantiam in fide non nisi iisdem organis auget & custodit.

THESIS X. & ultima.

Pii de suâ ad salutem Electione possunt esse certi.

1. Deniq; cum audit mens pia, eos esse in numero Electorum Dei, qui non modò in Christum credunt, sed etiam in fide verâ perseverant usq; ad finem, variè angitur de donò finalis perseverantiæ. Huic angori ut medela adhibeatur, menti meditatione particularis Electionis territæ considerandum propono hunc Syllogismum Practicum: Quicumq; in Chri-

Christum verè credit, & in eâ fide usq; ad finem perseverat Deo gubernante, is verè est electus Rom. 8, 30. Ego in Christum credo, & confido me in fide usq; ad finem *σὺ δὲ ἰσθὶ* perseveraturum: novi enim cum Apostolo, certusq; sum, quòd is cui credidi, potens sit depositum meum custodire in illum diem 2. Tim. 1, 12. Ergo sum Electus. Potest ergo pius esse certus, se esse ad vitam æternam electum, non tam ex internò pietatis sensu, ut docent Calviniani; quâ ex verbò revelatò, & promissionibus divinis. Ex verbò autem, putò, generali, ubi Christus omnes, qui in se credunt, Electos vocat. Joh. 1, 12. Dedit potestatem filios Dei fieri his, qui credunt in nomen ejus. Quamvis enim singularibus propositionibus non tibi aut illi propriè dicit, tu es electus ad vitam æternam, non minùs tamen credens generalibus concludit in corde suò, se esse electum, quàm quis apud se indubitatò concludat, se esse animal ratione præditum, universali hac propositione, omnis homo animal est ratione præditum, suppressâ assumptione.

2. Quòd verò Pontificii excepiunt neminem scire posse an verè credat, frivolum prorsus est. Nonne Apostolus 2. Cor. 13, 5. hortatur Christianos omnes, ut singuli experimentum sui faciant, sint ne in fide. Vide locum. Nec obstat certitudini fidei infirmitas in credentibus; sed dubitatio. Fides infirma etiam est fides, & Deus arundinem quassatam &c. Jeshahia 42, 3. Neq; 2. propterea salutis aut Electionis credentium certitudo evertitur, etiamsi Electi quandoquē in peccata prolabantur, Spiritum Sanctum amittant, & gratiâ Dei excidant, siquidem semper ipsi regressus per poenitentiam patet in fœdus Dei, quod ex parte Dei manet firmum 2. Tim. 2, 13. Deus benignissimus, qui nos ex merâ gratiâ ad vitam æternam elegit, electos vocavit, vocatos justificavit,

justificatos æternum glorificet, cui

SIT SOLI GLORIA.

In humanissimi Juvenis

De Prædestinatione Disputationem.

DOctrinam summæ tuæ dissertatio sistit
Electiōis arduam.

Dei Pater æternus, Christi nos robore firmam
Electiōnem reddere.

Hermannus Schuckman / Th. D. & Pr.

Ως

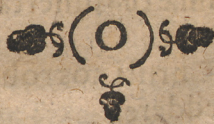
Ως Θεὸς ὑψιμέδων Φιλέσκειν ἀπειθέα κόσμον,
 μενορηνή ὅπως ἕα δάκη ἐν.
 Ὅφρα βροτὸς σύμπας μύθῳ αὐτοῖο πηήσας
 τῷ ἔρατῷ μετέχῃ αἰδίοιο βίῃ.
 Ἡ δὲ ὁ υἱὸς ὑπὲρ πάντων παρέδωκεν ἑαυτὸν,
 τῷ σαυρῷ κρυερῷ ἄλγιστα λυγρὰ παθὼν
 καὶ πάντας ῥα ἁμαρτωλούς κατὰ ἡμέατα πάντες
 πρὸς σε καλεῖ ὁ Θεὸς χερσὶ πεπαιγμέναις
 μὴ θέλει ἐν πνιὰ θνητὸν ὀλέσθαι, ἀλλὰ ἅπαντας
 ἔρατῷ ἐισελθεῖν εἰς δόμον ὑψόροφον.
 Καὶ διὸ χαρμωσύνης ἀναπήματαί ἡμέτερον κῆρ,
 σεμνῶς τ' αἰνέομεν παρμεδέοντα Θεόν.
 Ταῦτα διασκοπέων, ὧς ἐμῷ κέχαρισμένα θυμῷ,
 πρὸς ἡδὲ κλέος ἄξιον αἰὲν εἶμι.

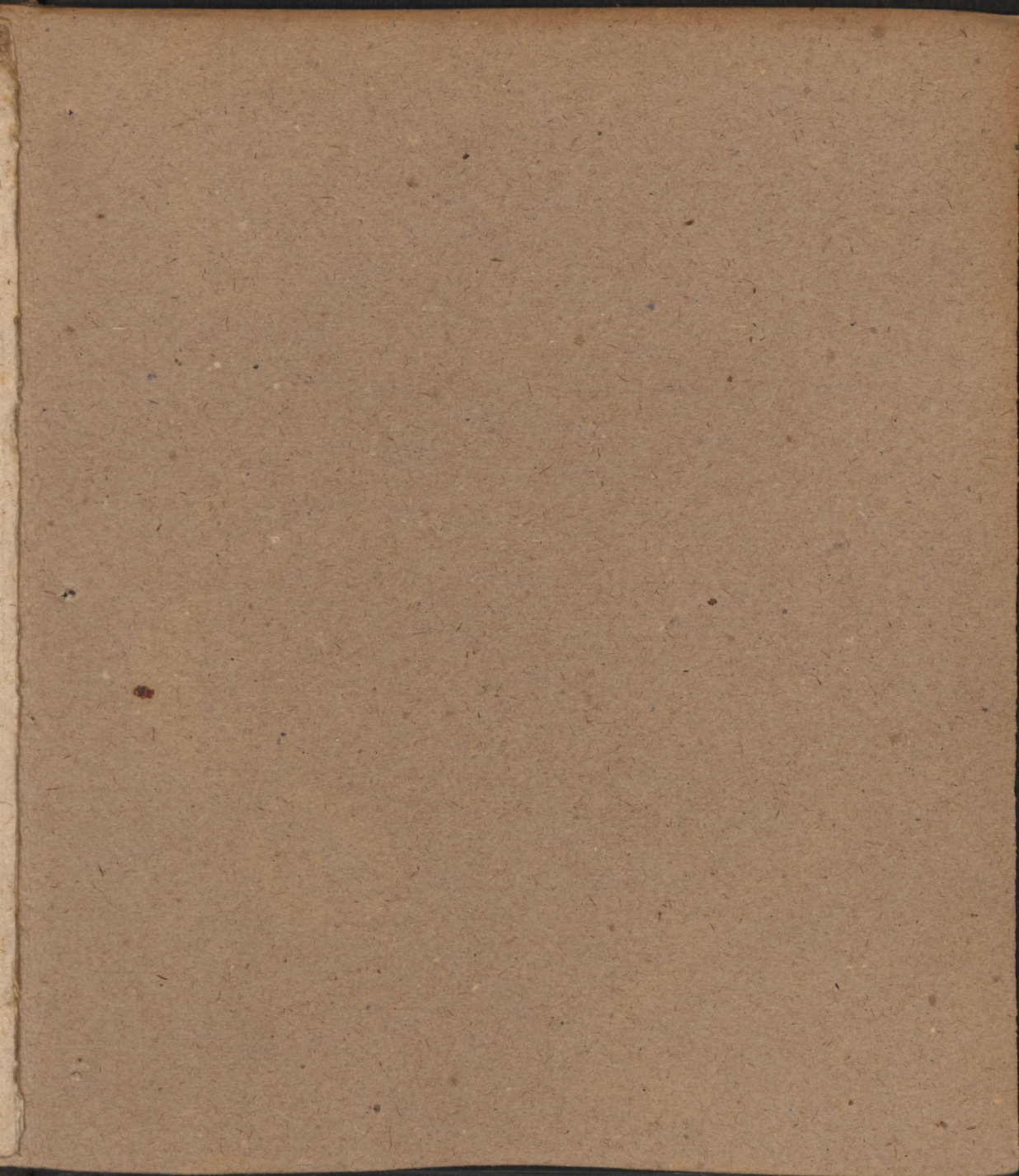
Johann. Rieder / Suinfurto-
 Francus.

TRIPPI, difficili laus est sudare labore,
 Si superes, laus major erit. Superadde trium-
 phum,
 Sic voveo, pugnae, superest tibi gloria, TRIPPI.

Hac paucula in candidi amoris veraq; amicitiae tesseram
 Sympatriota ac amico suo fraternè dilecto gra-
 tulabundus accinebat

JACOBUS Rönig/Greuff:
 Thuring.







Christum verè credit, & in eâ fide usq; ad finem perseverante, is verè est electus Rom. 8, 30. Ego in Christum come in fide usq; ad finem *ὁ ὁ* perseveraturum: nov postolò, certusq; sum, quòd is cui credidi, potens sit de custodire in illum diem 2. Tim. 1, 12. Ergo sum Electus. esse certus, se esse ad vitam æternam electum, non tam tis sensu, ut docent Calviniani; quâ ex verbò revelatò, & divinis. Ex verbò autem, puto, generali, ubi Christus om dunt, Electos vocat. Joh. 1, 12. Dedit potestatem filios D credunt in nomen ejus. Quamvis enim singularibus non tibi aut illi propriè dicit, tu es electus ad vitam æter tamen credens generalibus concludit in corde suò, se esse quis apud se indubitatò concludat, se esse animal ratione versali hac propositione, omnis homo animal est ratione suppressâ assumptione.

2. Quòd verò Pontificii excipiunt neminem se credat, frivolum prorsus est. Nonne Apostolus 2. Co Christianos omnes, ut singuli experimentum sui faciant. Vide locum. Nec obstat certitudini fidei infirmitas in dubitatio. Fides infirma etiam est fides, & Deus arundi &c. Jeschahia 42, 3. Neq; 2. propterea salutis aut Electi certitudo evertitur, etiam si Electi quandoque in pecca Spiritum Sanctum amittant, & gratiâ Dei excidant, siq; plis regressus per poenitentiam patet in fœdus Dei, quod net firmum 2. Tim. 2, 13. Deus benignissimus, qui nos ex vitam æternam elegit, electos vocavit, vocatos ju justificatos æternum glorificet, cui
SIT SOLI GLORIA.

In humanissimi Juvenis
De Prædestinatione Disputatio

DOctrinam summæ tuæ dissertatio sistit
Electiōis arduam.
Dei Pater æternus, Christi nos robore firma
Electiōem reddere.

Hermannus Schuckman/T

